

EL NÚMERO SECRET

Un relat de: [kefas](#)

La noia era menuda i jo anava distret. Em va avançar com un glop de vent i en un instant va obrir la porta, entrar a la botiga i agafar el número de la tanda. "Buff, quina fura", vaig pensar. Després d'entrar al seu darrera vaig prendre el setanta.

Hi havia dues clientes i força quietud. "Seixanta-nou!", va cridar la Conxita. La noia menuda mirava el mòbil i l'anava fregant amb els seus dits menuts. "Seixanta-nou!", va tornar a cridar, més fort, la Conxita. "Mmm. Bona xifra. Engrescadora", vaig dir amb to capciós. La noia menuda, la Conxita i les altres clientes i dependents varen dibuixar un somriure. "Ah, us fan gràcia les matemàtiques?", vaig deixat anar. La noia menuda se'n va adonar, "És el meu número, ara em toca a mi", va dir. Tothom, menys la noia menuda, es va posar a riure. La tenia al costat i vaig veure que se li enrojolaven les galtes. La Conxita li va preguntar què volia. Ella va dubtar. Semblava confosa i després d'uns instants de silenci li va demanar un parell de coses.

"Pagaré amb targeta, no porto efectiu", va dir quan la Conxita li va presentar el compte . Jo estava al seu costat quan marcava el número secret, "6969", vaig veure. La màquina no el va acceptar. Va alçar el cap i em va mirar. Estava sorpresa. Ho va tornat a provar amb el mateix número i el mateix resultat. La Conxita se la mirava sense dir res. No devia ser una clienta habitual. Era morena, i quan va tornar a girar-se cap a mi només vaig veure uns seductors ulls verds, torbats, i una veueta que balbotejava "No el recordo i no porto efectiu....." Jo me la mirava amb un mig somriure quan va continuar "No em pots pas deixar els diners? Després anem al banc de la cantonada i te'ls torno" No la coneixia de res i em va sorprendre la proposta.

Fa cinc anys que vivim junts, feliços. Com a mínim un cop per setmana fem un acte d'homenatge al nostre número secret..